

**Descripció porta-veu de l'Associació "Minerva,"
Defensor dels interessos morals i materials d'Artà i sa comarca**

Redacció i Administració

Quatre Carreres, 3 • ARTÀ

Any II

Artà, (Mallorca) 13 de Setembre de 1918

Núm. 51

Dels treballs publicats no són responsables els autors

N'os tornen els originals

P R E S

Espanya: Trimestre 0,75 Pts.

Any:

3,00

Se paga

a la

Estranger Doble

bastreta

Rerum Novarum Del estat actual dels Obrers

XVII.

Decurs de caritat celeste.

38.—S'adverteix, per lo tracte en els qui tenen riquesa, que, aquestes no s'aberen de dolor, ni en les aprochen per la benaventurança eterna, sinó que més tart, causen dany, que deuen an els rics intòndre terror les extraordinaries amenases qu'les fa jesuquist, i qu'ha d'arribar un dia en que donaran conta dels us que feren de ses nepreres.

Sobre l'ús que se deu fer de les riqueses, hi ha una doctrina excepcionament importantíssima que la filosofia columbra, però que la Iglesia perfeccionà i ensenya i rebaba perquè no sols sia coneguda, sinó que es viva o s'aplique a les costums. El principi bàsicma d'aquesta doctrina és el següent, que se deu distingir entre la justa possessió dels diners i l'ús just dels mateixos. Possem dir uns ocus en particular, es, com pot abans nem vist, dret natural al homo; usar d'aquest dret, majorment quant se viu en societat, no solo es licit, sinó absolutament necessari. Llur es que l'homo poseeix quicun cosa propi. Es acomès, per la vida humana necessari.

Mes si se pregunta quius us se deu fer d'aquest bens, l'Església, sense aturar-se gens, respon: En quant an uso, no us de tenir l'homo les coses externes com a propies, sino com a comunes: es dir de tal manera que facilment les comuniqui amb altres quant aquests les necessiten. Per lo que diu l'Apòstol: *Manxan els rics d'aquests sigles, que donin i que repartisquin justament.* Veniat es que a ningú se li mana socorrer a altres amb lo que per ell o per els seus necessita, ni tant sols donar a altres lo que p'ell degut decor de sa propria persona no mesura, ja que ningú està obligat a traire d'una manera qu'a son estat no convengui. Però sempre id necessitat i el decor, es un deute nostro amb lo que sobre, s'ocorre als necessitats. Lo que sobra darrerament i no don aquests, manco en casos d'acordada necessitat, devers de justicia, solo se enfa la cristiana, lo qual no tenen tacte de confundir les lleis. Perque anterior a les lleis i els jutjaments dels homes es la lei i jutjament de jesuquist, que

de moltes manes es aconsella que no es acostumaria donar amistos, com a s'benaventuraria, sinó que repte i tendra per la terra o negocis a si mateix la casua que taseca o negocia en els pobres; i així que faci un d'ells que s'apunten meus, a mi, who j'eu. Soient, i els qui al peu abutada de l'eu, i sien expectacis dels corporals i exercis o espirituals o i terren, per això los han rebut, perque amo i s'atenguin a sa p'focida p' p' i al maistrat o caps, com a ministre d'ells, d'ells d'estocada, al profit dels démés. I així, i qui t'engui talent, que no es, en, i qui abundancia de bens, cundi de quins s'engui en ell la il·lució de la miseròdia, i qui sapiga un ofici amb q' se regal, i se posa gran interès en fer al p'cisme participant de la seua utilitat i profit. ■

[Continua]

JANC EL MUSIC

[Continua]

En la primavera fugia de cas-eva cap a la vinya del torrent d'una alzora, i en la nit quant els gransos saltigonejaven i els gossos cantaven als els corrals, el nit no podia dormi, escolava sempre, i Deu sap quines harmonies hi sentia en totes aquelles veus de la natura.

Sa mare no s'el enar mava mai a l'Iglésia perque quant començaven a tocar l'orga i cantava aquell chor de veus dolcissimes, els uns o'en Jane s'ompauen de tenedres com si enarevesssin un'altra mon.

El vigilant que en sa nit gordava el poble i que per por de no adonar-se contava les estrelles i parlava baixet, baixet amb els cans, veia sovint, la blanca cameta d'en Jane qui avansava sigilos cap al hostal. Però en Jane no hi creava, solo que s'autava i sortia la porta. Recorria a les vinyes del poble i escorava. Brillaven els joves i un brotell creava cantant *Ou Ou.* Se sentia la canoleta de les sardines copejant el mes, i les cadenes i les llaves de les jovencs arribaven i estava molt doq: *Mangéim, mangéim, mangéim,* el cantavans, amb una veu molt dolenta i suau. Com una euga. com una euga, i les il·lumines resplendien de lluna, carregades d'una veu, cantava, sonava i en Jane escrivia sempre...

Oh! Qu'haugés donat per tenir un violint pulit *Mangéim, mangéim, mangéim...* ¡Quina caixa-tant molt gaona li devien haver fetat? ¿Quin fou el fuster? ¡oi al manco pogués tenir-la-hi una estona dins ses mans! ¡Però cal Tant sols li era permés escuchar, sinó que semia l'aspira ven del vigilant que li deia: ¡Apa a cateva modest!

I ell fugia acorrents amb els peus descalços, i en la foscor li arribava a ses orells encara el so coidadós del violint *Mangéim, mangéim, mangéim* i el to magestuós del contrabaix. Com *¡Pau! ¡Pau!* i *Reverguza.*

Era per ell un gran riu que podia senyar nascuda, ja res a més o a més, festes del poble. Després d'aquestes mésiques, s'arrufava davora i estornava apagat i romania allà bones i bones, car apena... , esglafat.

Ell mateix vivia al vi i havia una closca i cerres, però apena no volia sonar també com el del nostre; cantava amb buix com una unica o una mosca. Però del matí fins al vespre, sempre recerca aquell violint, encara que repugna tant de tots, que sembia una poça verda illada tota per l'orja. Però... ell era així.

De cada dia s'anava amagrint; els cabells li tornaven sempre més rauvits; els ulls li tornaven més grossos i se'nter s'emplien de llagrimes i el pit i les galtes s'enfonyaven i m'oremes. No pensava en els jocs d'infants, no mes en son violint que amb penes se sentia i després rabiava de fam, perque moltes vegades no hi havia pa i s'havia de mantenir d'erbes i... del desitj de tenir un violint verdader.

Aquest desitj no l'va dur a res de bo.

(Seguirà)

FLAMENCO

Hablar de Andalucía y de la flamenca del flamenco seria una feia de temps imperdonable. Precisament por ser tan imposible de nombrarla, me dirás que no sé que es el flamenco. Es andaluz, a veces cantado en un café de estos que a punto están. Pues bien, sin que hasta ahora sepa yo a lo que pertenece esta denominación, me dirás que es el cante, el baile y el ritmo resplandeciente de una guitarra. Si me das tu mano, te diré que la guitarra vibra una melodía tan dulce, tan dulce, que te hará oír, saltar y que te hará dar un salto, un grito.

Es andaluz, a veces cantado en un café de estos que a punto están. Pues bien, sin que hasta ahora sepa yo a lo que pertenece esta denominación, me dirás que es el cante, el baile y el ritmo resplandeciente de una guitarra. Si me das tu mano, te diré que la guitarra vibra una melodía tan dulce, tan dulce, que te hará oír, saltar y que te hará dar un salto, un grito.

Mas d' Mallorca al Terra Dorada

S'ha posada a la venta l'obra dramàtica en 2 Actes i en vers

Aben-Amar

Original de
D. DANIEL CANO
e inspirada sobre tradi-
cions d'Artá

El producte íntegre de sa venta s'entregarà a l'hospital
d'aquesta vila.

Demanau-la a la LLIBRERIA DE FERRER I SUREDA, Quatre Can-
tós, 31 Plassa, 2

salvaje, de labios de una señora muy morena y muy fea que lleva el pelo constelado de claveles. Horrorizado me he tapado las orejas; el chillido gutural, estridente, de esta mujer, crisma los nervios produce ecalofrios; parece que va a romperse su garganta, la cara se le enciende al sostener el agudo mientras el tocador agita furiosamente las cuerdas de la guitarra con su zarpa negruzca; el resto de los reunidos bate palmas ritmamente, muy serios con los ojos muy abiertos y sigue la canción que habla de muertes y amores desgraciados, del paresito en la cárcel de la maresita en el hospital etc. etc. Todas cosas muy lugubres que achican el corazón. Fince la copla esfumándose lentamente, muriendo como un suspiro que se lleva el aire, quebrándose en un sollozo bravio que parece desgarrar las entrañas de la cantora. Entonces brota un grito formidable un jolén que rugen los de la tertulia y cuantos están en el café, que rien, lloran, gritan y aplauden como si estuviesen locos.

Inmediatamente una ronda de mansanigas pasa que van sirviéndose unos a otros con mucho cariño; y otra vez la cadencia soñolienta de la guitarra.

Al salir del café llega a mis oídos la copla que es un gemido, una saeta sollozante que vibra en la quietud de la noche callada.

Otras veces he visto llegar al café una comparsa, cuatro o cinco señores, algunas señoras, muy serios, casi fúnebre. Diríase que vienen de un entierro. Uno de ellos lleva una guitarra enfundada, con el mismo cuidado que si llevase un recién nacido. El hombre de la guitarra ha colocado el instrumento en una silla, a su lado dirigiéndole una mirada amorosa. Se han sentado sin decir una palabra y se han oído algunos suspiros. Decididamente estos señores vienen de un duelo. Se acerca un camarero obsequioso y uno de ellos pronuncia las palabras sacramentales:

— Las tres primeras docetas.

Yo no salgo de mi asombro. A estas palabras cabalísticas el camarero ha desaparecido como una exhalación. Yo espero impaciente. Pasan algunos minutos y el silencio no se interrumpe. Al fin reaparecen el camarero con una bandeja enorme atestada de copas y una botella debajo de cada brazo. Yo me sonrojo pensando en Noé y en el Diluvio Universal. Detrás del camarero viene un chiquillo con otra bandeja de no menor tamaño, llena de plátanos con jamón, embutidos, aceitunas, etc. Yo me espanto un poco. El camarero va llenando todas las copas colocando tres delante de cada bebedor; el chico, sobre por su parte, ha dejado su preciosa carga la mesa y ambos se escurren.

Y entonces aquellas buenas gentes se abalanzen sobre los bebestibles y comestibles

Uno de ellos afirma que la primera caña es siempre mala. Todos asienten y beben la segunda para consolarse del amargor de la primera. Cuando ya está va la primera ronda empieza el canto. El tocador desenfunda el precioso artefacto y a los primeros acordes, una de las señoritas rompe con u a malagueña que la hace reírse en la silla poniendo los ojos en blancos.

Y yo me marchó porque empiezo a sentir la comezón de un dolor que pudiera costarme un garrotazo.

DR. CENTENO

EL CATALÁ OBLIGATORI

A proposit d'una conversa

Convendria qu'els poquissims espanyols qui ho son de bon de veres comensassen a predicar entre les gentes de bona voluntat de tota la península l'alta conveniència d'estudiar i aprenir el català. La nostra llengua te ja prou títols — i prou semblança amb la castellana i la francesa — perque cap espanyol culte la desconega.

No es d'adòs qu'arribarà el dia, si les coses de Catalunya segueixen la marxa d'ara, que serà ensenyada, no sols en les escoles nacionals, (és a dir, catalanes), sinó en totes les espanyoles. Però, cal amar preparant el camí, el camí únic que'ns pot dur a l'unió germanívola de tots.

Els Espanyols no nos coneixerem mentres no mos entengem parlant cada-cú la pròpia llengua, perque la llengua d'un poble es tota d'una pessa amb la seva ànim.

Es un error pensar que basta amb el castellà. Amb el castellà, nosaltres los entenem a ells, però ells no nos entenen. Lo més pur, lo més intim del nostre jo es intraditable.

Ningú arribarà mai a comprender el fons de la nostra ànim, ni la de cap poble, sense entendre l'idioma que l'expressa naturalment.

Aquest disgust d'alguns forasters al sentir parlar català davant ells, ve de que coneixen qu'en nosaltres hi ha dos homes; el qui parla amb ells i l'altre qui es el verdader, i s'els apareix de sobte com un intús desconegut, en els accents d'una llengua extragera. Ells vos drien matar-la, millor dit, voldien que nosaltres el matasssem. Eus demanen que l'extranjorem. I n'hi ha dels nostros que casi s'hi atrevirien!

S'avendrien al propi suïcidí, per fer present d'un mort a la patria espanyola. Jo crec que de morts — i sobren.

Alants de la Lluita

PERDICONADES

Já hu val amb aquets automòvils! Ara tornen estar trempats i cada dia arriben; això sí, no vulgueu sobre el temps empleat en la travessia, dues, dues i mitja, tres hores per fer els 20 Kms. que hi ha de Manacor a Artá, un poc més d'1 temps que empleaven les diligències quant feien el mateix servei. I diuen que no progressam! Però, com sempre i en qualsevol assumpte hi ha diferents parets; n'hi ha que diuen, que això es anar enrera, que es una afronta per un poble consentir aquestes coses, perque els dies que no arriba d' hora an el tren (que son bastants) ocasiona certos perjudicis an el passatge, que no son bons dobbés per indemnizarlos i una partida de coses més, que vos fan dubtar d'aquell progrés i vos fan preguntar, si a Artá no hi ha qui vetlla per el ben-estar del poble, si la Companyia de Ferrocarrils es impotent per fer cumplir el contracte que te firmat amb el propietari d'els automòvils i per el qual s'obliga a dur els pissets a Ciutat o a una estació ahont pugui alcançar el tren, els dies que no hi es a temps. Exposam aquestes coses, perque trobam que es hora que s'hi posi retall i les exposam fent us de la forsa que mos dona la veritat dels fets i en nom de la democracia i llibertat tant sovint trepitjada pels qui se'n diuen defensors.

Fa una temporada que a certs cafès de la vila s'hi veu una concurrencia excessiva d'allots. L'any passat en aquestes columnes en *El Litoral* se va fer eco de l'abandonament que hi havia amb aquestes coses el batle d'Aleixores D. Antoni Cano sentíse càrec del mal nom que donava això en el poble, va corrèixer l'abús. Avuy que hi torna esser mos permeté suplicar an el nostre Batle que hi pos remei amb la seguretat de que, com el seu antecessor, tendrà un apaiu liment del poble.

I de lo de Madrid ¿que no n'hem de parlar un poc? Ja es hora d'èxit? Idó heu de pensar que la roda, redona i els de sempre, fan sempre lo mateix. Que es hora de menjar; que es necessari que governi un sol partit; que es hora de que els nostres deixin el ministeri; que es necessari el partit, per us de la monarquia, etz. etz. Però, que cap dignat es precis treballar o ajudar als qui treballen per salvar l'Espanya, això son altres cinc centes. ¡Pobra Monarquia! si s'hagués d'agafar amb aquests estalons. Com si la Monarquia no fos d'Espanya i si d'un partit determinat. ¡Com si no tengués el seu millor bresol en l'obra de govern qui treballa per fer l'Espanya gran! ¡Pobres senyors! Empenyats amunt estrenyen el seu dogal, anyoren el temps de fer el *pandero* i menjar a esquina dreta. No, no tornarà aquell temps dels governs iespistes, això son, com deiem l'any passat, els estiraments d'un có qui mor, en el qual se liarga azona i fa pensar en la salvació, però, ja està fet ¡Pobre Monarquia si no pogués anar més que amb crosses!

COSME

CORRESPONDENCIA

CELIFER. — La vostra poesia fou publicada. ¿Que mos hi ferian de contens si de tant en tant nos enriquessem colca cosa!

L. GRIMALT. — *Erosa* — Rebudes dues

pessetes per gir postal a conta de la suscripció d'enguany.

Dr. CENTENO.—Per fi arriben els vostres desitjats articles. Vos feim justicia. Al ser a Barcelona eviava la direcció i escriurem carta p'el correu.

L'AMO DE SA CLASTA.—El vostre article no arribà d'hora per aquest número. Anirà al qui vé. Contentíssims.

CRÓNICA DE CANOSTRA

Al dia en que nos trobam el temps no ha romput encara; seguim d'estiu fort amb una calor com no la feu en el més passat. El sol es calent ferm i a dins les cases fa un baf asfixiant. Molts d'anys sol ploure entre les dues Mare de Déu, però enguany surt de botador. No es qui 'ls pagesos no desitgin s'algo perque es ben hora de sembrar civades i ordís. Si Deu ho vol, plourà prest. Així sia.

Aquesta setmana passada arribà don Juan Bover Fullana, nou mestre interi que ve a ocupar la vacant que deixà D. Segon Diaz (a c. s.) Sembla un jove molt llest, ben desxonat i molt culte. Encara que venga interinament, te oposicions aprovades i està amb espectació de plassa. Això mos fa suposar que prest se despedirà de noltros, i més suposat que per Real Ordre s'ha dispost que als d'oportions aprovades se 'ls doni les plasses de nova creació. Sia benvengut.

El dia 5 vengué D. Josep Colominas, delegat per l'Institut d'Estudis Catalans de Barcelona, per estudiar la Prehistòria de Mallorca Acompanyat del Director de LLEVANT, Mossen Clotens Llitteres, i el seu fotograf, visitaren els monuments megalítics, dels Pujols del Millac, i els de darrera les cases dels Pujols, el de Son Frare i el de Ses Païsses, dels quais en prengueren varies fotografies. Al capvespre accompagnats del Sr. Garcias farmacèutic, visitaren els de S'Auma i els de Lluchamar de San Llorens. Segons digué té el propòsit de venir aquest any qui vé, per començar l'exploració dels més interessants. Ho celebrarem.

Segons diuen se projecta per aquest més una festa benèfica organizada per Mossen Sureda Blanes i D. Antoni Esteve Blanes. Sembla qu'en ella hi pendrà part la majoria de jovenetes estivetjantes les quais estudiaren l'hermosa sarsuela «Los Sueños de Sili». Al sebre el programa el publicarem.

La Fercera Ordre Regular, la setmana passada celebrà capitulo provincial presidit p'el P. Arnaud Rigo Comissari General de l'Orde. En el foren confirmats en son càrrec la major part dels superiors entre ells el Reverent P. Fr. Juan Garcia del Convent d'Artà, i fou anomenat superior del de Palma el Rt. P. Fr. Sebastià Llinas, Artanenc, en lloc del P. Fr. Miquel Vidal el qual es estat anomenat Secretari Provincial. Sia enhorabona a tots.

Tenim un altre artanenc publicista. Gracies Deu. Mossen Francesc Sureda Blanes (a) Tafona acaba de publicar un hermos llibre «La Educacion de la mujer, dedicat a les alumnes de la Normal de Mestres de Ciutat. Son preu 250 pts. Les normalistes tenen el 20 per 100 de rebaxa. Se ven en la llibreria de Ferrer i Sureda, Plaça, Artà. Hem estat obsequiats amb un exemplar per la Biblioteca de Minerva. Mos n'ocuparem en un altre n.º si Deu ho vol.

A pesar de la calor reinant son ja molts els estivetjants qu'abandonen Cataratja i tornen a la vida de poble.

S'ha despedit cap a Barcelona el nostre amic i collaborador D. Mouserrat Sancho Llitteres advocat, amb la seua Sra. esposa.

S'ha despedit també per Palma Fra. Rafael Salamanca el qual ha residit una partida d'anys en el Convent d'Artà dirigint el Col·legi de St Bonaventura i aont se captà generals simpaties. Igualment ho feu Fra. Julià el qual amb el Ram. P. Arnau Rigo s'en va cap a Roma. Deu les do bon viatge.

La setmana passada sortiren cap a Mahó una partida de soldats artanencs del qual ultimament s'havien entregats els quals foren sortejats i Deu vulgue que hi caiguessen. Bona sort.

L'altre dia en Juan Garbell fill del desgraciat Arnau que esta tancat fa anys a la loqueria de Ciutat, tengué un atac de la mateixa malaltia i començà a fer desbarats, e insultar a la gent un dia i un altre i com no tenia família qui l'hostetjés se veieren an el cas de dur-lo al Hospital mentrestant s'arrestglaua l'expedient per reclutar-lo a la loqueria. Durant la setmana el guardava el celador Guillem Moma, el qual li consentia que sortís a fumar un xigarró a la fresca, i al temps que hi era embotona al celador p'el coll i anava per esconyar-lo, però ell, encara que rebé unes quantes estretes tortes tengué temps de cridar jajudat i comparegueren homes i dones de per tot. En Garbell quant veié tanta gent s'en anà a lancer-se en el quartó, i per entrar tengueren que torsar la porta. Oberta aquesta ningú gosava envestir-lo perque tenia una cadira alta i amanassava. En Guillem Bujosa (a) «Canancia» feu una valentia; encara que recuegué uns quantes cadirades logà suobjectar-lo i allavances els deines ajudaren i li posaren la forsa. El dia 10 fou transportat en cotxo a la loqueria de Ciutat.

Durant aquest any passat hi hagué 85 morts grans entre ells 10 de tisics, lo que resulta esser un 12 p 8. Enguany de morts grans n'hi ha 50 per ara i ja hi ha també 10 morts de tuberculosi, o 10 qu'es igual un 20 p 3. No es ver que seria convenient preocupar-nos un poc mes de veure d'on provéuen aquestes malalties dins aqueixa loqueldat i mirar de remediar-ho en lo possible. L'aument es massa gros per quedarmos m'ans plegades.

REGISTRE

Desde'l dia 10 d'Agost

NAIXEMENTS

Agost 15.—Juan Ginart Massanet
 • 15.—Francisca Ginart Massanet **bessons**
 • 19.—Maria Moreno Lozano
 • 21.—Juan Pomar i Omar
 • 23.—Sebastià Payeras Alzamora fill de sa Comara Metxa joya
 • 24.—Nicolau Bernat Ginart
 • 25.—Miquel Sureda Alzamora
 • 27.—Juanina San ho Muntaner
 • 31.—Barbara Pereto Ferragut
 • 31.—Margalida Pereto Ferragut **bessonas**
 Sebre. 6.—Cristofor Solvellas Espinosa

Resum 6 nins i 5 nines. Total 11

PARVULS MORTS

Agost 4.—Magdalena Llitteras Torres
 • 24.—Maria Ferrer Omart
 Setembre 3.—Gabriel Morey Opi
 • 5.—Margalida Gómez Nicolau
 • 6.—Maria Ruiz Vilaemus

Resum 1 nins i 4 nines. Total 5

DIFUNS GRANS

Agost 12.—Jaume Bonnín Picó (a) Guixó, era casat amb na M. Bova, tenia 48 anys. Morí d'Angina de pit. Era un bon home, molt tractable, tengué la desgracia de morir

tar una nina amb el seu carro i fou tal el seu susto que conegué una malaltia que li ha durat un par d'any. Era subscriptor del LLEVANT les de 1 i 1er número. Al cel sia.

Dia 12—Maria Sancho Garau (a) Blaya, casada de 31 anys. Era del Forn de Can Blay de devora Sa Cantina des Poll. Mori tisica, el mateix dia qu'en Jaime Guixó, de manera que com un estava a un cantó i l'altra a s'altra els qui anaven a resar la corona al sortir de la casa d'un entraven a l'altra. Deu l'haja perdonada.

Dia 14.—Maria Ferrer Llaneras (a) Gatova, casada de 55 anys, morí de un cranc an el ventre.

Dia 15—Pau Palou Massanet (a) Palou, fadrí de 17 anys, de febres tifoideas.

Dia 31 Agost—Bárbara Santandreu Sancho (a) Figerota, fadrina, de 14 anys, de Ses febres, també.

Setembre dia 2.—Bartomeu Gill Terrasa (a) Baúc, viudo, de 77 anys, de Malaltia de ventre.

Dia 3.—Margalida Taverner Adrover viuda de 85 anys, de Bronquitis.

Dia 8.—Catalina Cursach Tous, casada, de 56 anys. Era sa Madona de S'Ametllarà, germana de l'amo Andreu, gent bona com es pa. Va morir tisica i li feren una gran companyada.

Dia 8.—Margalida Gil Durán (a) de Son Galianeta, viu ja, de 84 anys de Hemorragia cerebral.

Resum 3 homes i 6 dones. Total 9
 Al cel sien tots

MATRIMONIS

Agost dia 24.—Bartomeu Llitteras Danús amb Margalida Mestre Orell, fadrins.

Dia 31.—Antoni Alzamora Bisquerra amb Maria Blanes Nadal, fadrins.

COVERBOS

Un atlotet entra a l'escola i du un mandat de cotó fluix dins una orella. Es mestre com el veu, creguent-lo malalt li diu:

—Martí, qu'es que tens, com es que te tapes aquesta sola oreja?

—Senyó mestre-respón ell—com que V. me digué així que tot lo que m'entrava per una oreja tot d'una me sortia pe s'altra, per això m'en sap una, perque tot m'hi quedí a dedins.

Un estudiant presentava es conta del Director del col·legi, á son pare, i aquest al veure lo que pujava sa suma li digué:

—¡No m'hauria cregut mai qu'els estudis costassen tan cars!

—No, i ell,—respongué el fiy,—pensi que jo som un des qui manco estudien.

AGENT CORRESPONSAL DE LLEVANT EN SUB-AMÉRICA

• • • 11 Jujuy, 1128 • • •
 • • • Llevant en Sub-america • • •

Jujuy, 1128

EDICCIÓ 10. AIRES

